

ЕМИЛИ ХЕНРИ

Бестселър №1 на NEW YORK TIMES
от авторката на „Чета те като книга“

МЯСТО ЗА ЩАСТИЕ

Сърдечна и свежа!
Тази книга е моето
място за щастие!

Луси Скор

ЩАСТЛИВОТО МЯСТО

НОТС ХАРБЪР, МЕЙН

ВИЛА НА КАМЕНИСТИЯ БРЯГ С БОРОВ ПАРКЕТ с отчетливи дървесни шарки и почти непрестанно отворени прозорци. Миризма на вечнозелени дървета и солена вода, която се носи по вятъра. Бели пердета, развени в мързелив танц. Клокочене на кафеварка и онова първо вдишване на студения морски въздух, когато пристъпваме във вътрешния двор, облицован с плоски камъни, с димящи чаши в ръце.

Приятелките ми – стройната Сабрина с медните коси и слабата като вейка Клео с мъничката сребърна обица на носа и косата с боядисани краища, сплетена на ситни плитки. Двете ми най-любими същества на планетата Земя от първи курс в университета „Матингли“.

Все още не проумявам как не сме се познавали преди това, как ни събра някакъв си скучен комитет по настаняването във Върмонт. Най-важните приятелства в живота ми са плод на решението на група непознати, плод на случайността. Преди се шегувахме, че съжителството ни сигурно

е експеримент, субсидиран от държавата. На хартия бяхме напълно несъвместими.

Сабрина е богата наследница, родена и израснала в Манхатън. Гардеробът ѝ бе изцяло вдъхновен от Одри Хепбърн, а библиотеката ѝ беше претъпкана със Стивън Кинг. Клео е художничка, дъщеря на донякъде известен музикален продуцент и много известна есеистка. Израснала е в Ню Орлиънс и в „Матингли“ се появи в опръскан с боя гащеризон и винтидж обувки „Док Мартенс“.

И аз, момичето от южната част на Индиана, дъщеря на учител и на рецепционистка в зъболекарски кабинет, дошла в „Матингли“, защото от този малък и престижен университет за хуманитарни науки ми предложиха най-добрата финансова подкрепа, а това беше важно за студент, който планира да следва медицина и да прекара следващите десет години от живота си в обучение.

Към края на първата ни вечер заедно Сабрина ни беше строила в леглото си да гледаме „Баровки“ на лаптопа ѝ и да ядем добре балансиран микс от пуканки и желирани червеи. Към края на първата ни седмица заедно беше поръчала тениски, вдъхновени от първата ни лично наша шега.

На тази на Сабрина пишеше: „Девственица, която не може да шофира“.

На моята пишеше: „Девственица, която МОЖЕ да шофира“.

На тази на Клео пишеше: „Не е девствена, но е супер шофьор“.

Носехме ги постоянно, но само в общежитието. Обичах мухлясалата ни стая в старата сграда с бяла дървена облицовка. Обичах трите да се скитаме по поляните и в горичката около кампуса, обичах първия ден от есента, когато можехме да си пишем домашните на отворени прозорци, докато прием чай с пикантни подправки или безкофеиново кафе с кленов сироп и вдъхваме мириса на листата, които се къдрят и се ронят от клоните. Обичах картината на тема „Голо тяло“, която Клео нарисова за финалния изпит по един от предметите си и за която двете със Сабрина ѝ позирахме. Беше я закачила над вратата ни, за да е последното нещо, което виждаме, когато излизаме за лекции. Обичах и моментните снимки,

МЯСТО ЗА ЩАСТИЕ

които бяхме налепили от двете ѝ страни, кадри с нас трите по разни партита, пикници и кафенета из града.

Харесваше ми да знам, че когато Клео е вдигнала плитките си в електриковозеленото си скрънчи и дрехите ѝ миришат на терпентин, значи е погълната от работата си. Харесваше ми как Сабрина отпуска глава назад и избухва в кикот всеки път, когато прочете нещо особено ужасяващо, и как изритва обувките си в стил Грейс Кели в долната част на леглото. Харесваше ми да съм заровена в учебниците по биология и да ми свършва маркерът, защото *всичко* ми звучи ужасно важно, а когато зацикля върху някоя задача, да се втурвам да чистя стаята из основи.

В крайна сметка мълчанието задължително се нарушава-ше и избухвахме в смях над съобщенията на потенциалното ново гадже на Клео или пък направо пищяхме, гледайки през пръсти кървавия филм, пуснат от Сабрина. Бяхме *шумни*. Никога преди това не съм била шумна. Израснах в тих дом, в който се чуваха виковете единствено когато сестра ми се прибираще вкъщи с възмутителен нов пиърсинг или с нов възлюбен, или и с двете. Викането винаги бе следвано от още по-дълбока тишина и затова правех всичко по силите си да предотвратя крясъците – мразех тишината, изпитвах ужас от всяка секунда мълчание.

Най-добрите ми приятелки ме научиха на нов вид тишина: на онзи мир и покой, когато познаваш някого толкова добре, че не изпитваш нужда да запълваш празнините. И на нов вид шум: шумът като празник, като преизпълващата радост от това, че си жив, тук и сега.

Не можех да си представя да съм по-щастлива, да обичам някое място повече.

Не и докато Сабрина не ни доведе тук, в лятната вила на семейството ѝ на брега на Мейн. Не и докато не срещнах Уин.

2

ИСТИНСКИЯТ ЖИВОТ

ПОНЕДЕЛНИК

НАСОЧИ МИСЪЛТА СИ КЪМ МЯСТОТО, на което се чувстваш щастлива, нарежда невъзмутимият глас в ухото ми.

Представи си го. Зад затворените ми очи се разплисква искрящо синьо.

На какво мирише? Мокри скали, солена вода, масло, цвърчащо в тиган, капка лимон на върха на езика ми.

Какво чуваш? Смях, плисъка на вълните в отвесните скали, съскането на отлива по пясъка и камъните.

Какво чувстваш? Слънчева светлина навсякъде. Не само по голите ми рамене и по главата ми, а и вътре в мен. Неустоимата топлина да си на точното място с точните хора.

Самолетът отново се разклаща странично, докато се снижава за кацане.

Стисвам устни, за да не изпищя, и впивам нокти в подлакътниците. Като цяло не ме е страх от летене. Но всеки път, когато идвам на това летище, пристигам с миниатюрен самолет, сякаш сглобен от старо желязо и тиксо.

МЯСТО ЗА ЩАСТИЕ

Паузата в приложението за аудиомедитация е неуместно дълга, затова започвам да си повтарям наум: „Мисли за щастливото си място, Хариет“.

Вдигам сенника на прозореца. Небесната шир кара сърцето ми да трепне, вече нямам нужда от въображението си. Има няколко места, няколко спомена, към които се връщам, когато трябва да се успокоя, но *това* определено води класацията.

Психосоматично е, убедена съм, но внезапно наистина усещам мириса. Чувам зова на кръжащите чайки и чувствам как бризът разрошва косата ми. Вкусвам леденостудена бира, зрели боровинки.

Остават броени минути – след най-дългата година в живота ми, – докато видя най-любимите си хора на най-любимото ни място в целия свят.

Колесниците на самолета издрънчават от досега с пистата за кацане. Някои от пътниците в задната част на салона ръкопляскат и аз изваждам слушалките. Притеснението отлита от тялото ми като семена на глухарче по вятъра. Мъжът с прошарена коса на седалката до мен, който хъркаше по време на близката ни среща със смъртта, се събужда и примигва.

Поглежда ме изпод рунтавите си побелели вежди и изръмжава:

– За Фестивала на омара ли сте дошли?

– С най-добрите ми приятели идваме всяка година – от връщам. Той кимва. – Не съм ги виждала от миналото лято – добавям. Той прочиства гърлото си. – Учихме заедно, но вече живеем на различни места и трудно координираме графициите си.

Незаинтересованият поглед в очите му казва: „Зададох един-единствен въпрос с отговор *да/не*“.

Обикновено се смятам за изключително добър спътник. По-вероятно е да развия инфекция на пикочния мехур, отколкото да вдигна човека от седалката до мен, за да отида до тоалетна. Обикновено не бих събудила човек, заспал на рамото ми с течаша от устата му слюнка.

Държала съм чужди бебета и пръдливи кучета терапевти. Вадила съм слушалките си, за да угодя на разни мъже

на средна възраст, които биха се поболели, ако не разкажат за живота си, и съм викала стюардеса, за да донесе хартиен плик на леко позеленелия тийнейджър, прибиращ се у дома след пролетната ваканция.

Напълно наясно съм, че мъжът няма никакво желание да слуша за предстоящата вълшебна седмица в компанията на приятелите ми, но съм толкова развълнувана, че ми е трудно да се спра. Налага се да прехапя устна, за да не запее *Vacation* на *Go-Go's* право в лицето на сърдития чичко, докато болезнено бавно се подготвяме за слизане от самолета.

Взимам куфара си от скромната по размер лента за багаж и излизам през изхода, чувствайки се като жените в рекламите за тампони: извънредно комфортно в тялото си, изпълнена с радост, прелестна. Готова съм за всякакви физически активности, включително (но не единствено) боулинг с приятели и носене на гръб от ненаатрапчиво красивия мъж, нает от кастинг комисията, за да изиграе ролята на мое гадже.

С две думи – *щастлива* съм.

Това е мигът, благодарение на който преживях тежките дежурства в болницата и безсънните нощи, които често ги следваха.

През идната седмица животът ще бъде студено бяло вино, ролца с омари и сметана, смях до сълзи с приятелите ми.

От паркинга се чува кратък звук от клаксон. Дори преди да съм отворила очи, за да я видя, вече се усмихвам.

– О, Хариет, моята Хариет! – крещи Сабрина и едва не пада от стария черешовочервен ягуар на баща си.

Както винаги тя изглежда като светлокоса версия на Джакки Онасис – със съвършено оформените си, загорели от слънцето ръце и класическите черни панталони до средата на прасеца, без да споменаваме копринения винтидж шал, омотан около лъскавата ѝ коса, оформена на каре. Все още създава същото впечатление като в деня, когато се запознахме – небрежно елегантна старлетка, сякаш извадена от миналото и пусната в настоящето.

Този ефект е донякъде потушен от начина, по който подскача на едно място с плакат в ръце. С ужасния си като на сериен убиец почерк е написала: „Кажки, че са коледари“ – препратка

МЯСТО ЗА ЩАСТИЕ

към филма „Наистина любов“, която не би могла да е по̀ не на място.

Хуквам през слънчевия паркинг. Сабрина изпищява и хвърля плаката към отворения прозорец на колата, но уцелва рамката и картонът пада на земята, а самата тя се втурва да ме пресрещне.

Сблъскваме се във впечатляващо неудобна прегръдка. Сабрина е точно толкова висока, че рамото ѝ винаги да притиска дихателните ми пътища, но въпреки това няма друго място на света, на което бих предпочела да бъда.

Поклаща ме напред-назад и гука:

– Ти си туууууууук.

– Туууууууук съм! – отвърщам ѝ.

– Нека те погледна. – Отдръпва се и ме оглежда строго от глава до пети. – Кое е различно?

– Имам ново лице.

Щраква с пръсти.

– Така си и мислех.

Премията ръка през раменете ми и ме насочва към колата, а зад нас се носи облак „Шанел № 5“. Този парфюм е нейна запазена марка, откакто бяхме на осемнайсет, а аз използвах някакъв буламач, който миришеше на бонбони, на киснати във водка.

– Лекарят ти е свършил чудесна работа – отвърща със сериозно изражение. – Изглеждаш с трийсет години по-млада. Абсолютно новородена.

– О, не, не съм си правила операция – влизам в тона ѝ. – Купих си магическа отвара от *Etsy*.

– Е, при всички случаи изглеждаш чудесно.

– И ти... – изписквам и я стисвам през талията.

– Не мога да повярвам, че е истина.

– Мина твърде много време – съгласявам се.

Потъваме в онова суперудобно мълчание, тишината между двама души, живели заедно почти непрестанно в продължение на пет години и все още пазещи спомени за това какво е да споделят едно пространство.